

Bu Bir Fâni Ölümü

– GÜŞTA · 24 Mart 2021

Bazen şu mezarlığın kokusu üzerime sinse diyorum
Ölümü koklasam da aldanmasam dünyaya...

BU BİR FÂNİ ÖLÜMÜ

Törpülenen zamanın iflah olmaz tonunda
Ufukta dalgalanan kızılığın sonunda
Eylüle on beş kala yahut tamda onunda
Sarpa sarmış harflere bir uyak düşüyorum
Bilhâssâ tenhâlığı yakmazsam üşüyorum

Defterini dürmekte umudumun nasıllar
Önümde dizgilenmiş esâsen ve asıllar
Akabinde sorgular, arsızlaşmış fasıllar
Çoraklaşan bağırdan keşkeler eşiyorum
Nihâyetinde tekrar gamla birleşiyorum

Mâruzâtıma imdat çizmiyor kalem sapı
Mevzudaki vuslatsa vedâya sürgün kapı
Ve gitmekle bitmeyen mesâfe handikapı
Zedelenmiş yollardan kasisler aşıyorum
Ölüm visâlden yakın bilâkis yaşıyorum

Hüzne boyun eğirim düşmek hak ise yaştan
Gönül dert sularında kaskatıydı bir taştan
Gün güneşe çalmadan, şevkim öldü telaştan
Her sabahı umuda atfedip açıyorum
Evvelâ pustan değil kasvetten kaçıyorum

Çapı hür sevgisi dar sokakları şehirlerin
Kaynağında gözyaşı yıkayan nehirlerin
Mütebessim yüzlerde var olan zehirlerin
Çeperinden sıyrılıp deryaya akıyorum
Aynadaki aksimin şavkına bakıyorum

Minâreler aşk gibi aşk ki mukaddes yüküm
Arşınladıkça sabrı dibe mimlenir köküm
Bu bir fâni ölümü bu bir yapraksız döküm
Kaldırım tonlarından renklere akıyorum
Nefsimdeki haznede dünyayı yakıyorum

•••••❁••••• GÜŞTA